31/12/2018

Συγκλονιστικές ιστορίες την ημέρα της Πρωτοχρονιάς στα νοσοκομεία-Ασθενείς προσεύχονται γονατιστοί προσδοκώντας το θαύμα

/ Γνώμες

«Εκείνη την Πρωτοχρονιά της ζωής μου έζησα την βεβαιότητα της Ορθοδοξίας ότι δεν υπάρχει θάνατος» λέει συγκλονισμένος ο εφημέριος του Αρεταιείου πατήρ Φιλόθεος Θεοδωρόπουλος

Σε λίγες ώρες θα αφήσουμε πίσω μας το 2018, με τη νέα χρονιά που ξεκινά να δημιουργεί ευχάριστα συναισθήματα. Το ξεχωριστό σημερινό βράδυ της αλλαγής του χρόνου όλοι θα βρουν μία «ζεστή» αγκαλιά για να ευχηθούν «καλή χρονιά» έχοντας την προσδοκία για ένα καλύτερο αύριο για την πατρίδα παρότι όλα

συνηγορούν για το αντίθετο. Τις πραγματικές δυσκολίες όμως τις αντιμετωπίζουν όσοι βρίσκονται στα νοσοκομεία άρρωστοι και ανήμποροι. Περνούν επώδυνες στιγμές όπου κυριαρχούν ο έντονος σωματικός πόνος αλλά και το τραγικό συναίσθημα της απώλειας και της απόγνωσης για τους συγγενείς τους που χάνουν τους δικούς τους κοντινούς ανθρώπους όταν όλοι στον «έξω» κόσμο την ίδια στιγμή χαίρονται και διασκεδάζουν. Ένα δυνατό κοντράστ συναισθημάτων που δεν μπορεί να αποτυπωθεί στο «ψυχρό» χαρτί.

Πολλοί προσεύχονται γονατιστοί ατελείωτες ώρες στα παρεκκλήσια των νοσοκομείων και προσδοκούν σε ένα θαύμα που θα τους λυτρώσει. Ειδικά το βράδυ της παραμονής της Πρωτοχρονιάς αρκετοί το περνούν στους χώρους λατρείας των νοσοκομείων και συγκινημένοι προσπαθούν να επικοινωνήσουν με τον Θεό. Εμβληματικές πνευματικές φιγούρες και φύλακες- άγγελοί τους είναι οι κληρικοί που διακονούν στα εν λόγω παρεκκλήσια και προσπαθούν να ανακουφίσουν τους ασθενείς και να απαλύνουν τον πόνο που τους «τρώει» την ψυχή.

Ο συνεργάτης του ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ, Αντώνης Μακατούνης, με ένα μεγάλο οδοιπορικό του στα νοσοκομεία της Αθήνας κατέγραψε συγκλονιστικές αλλά και συγκινητικές μαρτυρίες στους χώρους που δοκιμάζεται έντονα η πίστη και εξαντλείται η υπομονή των συνανθρώπων μας.

Πρώτη στάση στο Αρεταίειο νοσοκομείο, στο μέρος όπου άφησε την τελευταία του πνοή και εγκατέλειψε τα εγκόσμια ο σημαντικότερος σύγχρονος άγιος της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας, ο άγιος Νεκτάριος και στο οποίο ξεκίνησε η μεγάλη περιπέτεια της υγείας του Μακαριστού Χριστοδούλου που συγκλόνισε όλη την Ελλάδα. Συναντήσαμε τον πατέρα Φιλόθεο Θεοδωρόπουλο στο εκκλησάκι του αγίου Γεωργίου να εξομολογεί βασανισμένες ψυχές που ψάχνουν για παρηγοριά και ελπίδα, «Έζησα μία συγκλονιστική ιστορία με μία κοπέλα που την έλεγαν Βάσω που δεν ζει πια, βρίσκεται στην αιωνιότητα. Θυμάμαι χαρακτηριστικά ότι ήταν την πρωτοχρονιά του 2009 αφού ήταν από τις πιο δυνατές εμπειρίες της ζωής μου. Η Βασιλική που είχε δύο παιδιά, δεν θέλω να αναφέρω επώνυμο ως σεβασμό στην οικογένειά της, είχε έρθει στο Αρεταίειο για να υποβληθεί σε επέμβαση αφού υπέφερε από καρκίνο που είχε κάνει μετάσταση στα οστά. Ζήτησε τον εφημέριο για να εξομολογηθεί και τους τρεις τελευταίους μήνες του 2008 είχαμε τακτική επικοινωνία. Είχα γνωρίσει και τον σύζυγό της τον Βαγγέλη, ενώ κάποιες φορές έρχονταν ακόμα και τα παιδάκια της, παρότι απαγορεύεται, γιατί η μητέρα τους ήταν σε κρίσιμη κατάσταση», αναφέρει ο πατήρ Φιλόθεος και συνεχίζει την συγκλονιστική του αφηγηματική αποτύπωση των γεγονότων, «Η ‘‘επίσκεψη’’ της ασθενείας της ενδυνάμωσε την πίστη, ενώ το τέλος της ήταν πολύ συγκινητικό. Τον Δεκέμβριο του 2008 που παρατήρησα ότι είχε επιβαρυνθεί η υγεία της την επισκεπτόμουν κάθε μεσημέρι όταν έφευγα από το γραφείο μου στην Ιερά Σύνοδο (ως υπεύθυνος του αρχείου). Λίγο πριν τα Χριστούγεννα μου αποκάλυψε ότι είδε στον ύπνο της τον άγιό της, τον άγιο Βασίλειο. Της είπα ότι είσαι επηρεασμένη από τους ανυπόστατους ‘‘θρύλους’’ που έρχονται από τη δύση. Ο άγιος Βασίλειος δεν είναι ένας ‘‘κοκκινοντυμένος χοντρούλης’’, είναι ασκητικός και κοιμήθηκε σε σχετικά μικρή ηλικία. Εκείνη μου είπε, ‘‘εγώ έτσι τον είδα, ισχνό και με μαύρα μαλλιά. Με πλησίασε και μου είπε την ημέρα της εορτής μου θα σε πάρω κοντά μου’’. Της είπα ότι η θεραπεία της από ότι είχα μάθει είχε επιτυχία και ότι δεν πρέπει να τα πιστεύει αυτά γιατί είναι ‘‘προϊόντα’’ του μυαλού της και ότι είναι ψυχολογικά επηρεασμένη».

Παίρνοντας μια βαθιά ανάσα ο πατήρ Φιλόθεος συμπληρώνει, «Ανήμερα της Πρωτοχρονιάς τελειώνοντας τη λειτουργία στο ναό που εφημερεύω στην Κοίμηση της Θεοτόκου Κολοκυνθούς την επισκέφτηκα για να τη δω και της πω ‘‘χρόνια πολλά’’. Όταν τη χαιρέτησα μου ψιθύρισε στο αυτί ότι ‘‘αύριο εγώ δεν θα είμαι εδώ, να μην περάσετε να με δείτε’’. Της είπα μπράβο, βγαίνεις και θα πάρεις εξιτήριο; Εκείνη μου είπε ‘‘όχι δεν βγαίνω για να πάω στο σπίτι μου, αλλά φεύγω’’. Τη διαβεβαίωσα ότι δεν πρόκειται να συμβεί αυτό και την αποχαιρέτησα, αφού πρώτα μετέλαβε, μετά από έντονη επιθυμία της. Το βράδυ με πήρε στο τηλέφωνο ο σύζυγός της και μου είπε ότι η Βάσω έφυγε. Είδα ότι τελικά δεν ήταν φαντασία, δεν ήταν ψυχολογικό όνειρο, αλλά πραγματικότητα και ειλικρινής η επικοινωνία με τον Μεγάλο Βασίλειο» και καταλήγει, «Εκείνη την Πρωτοχρονιά της ζωής μου έζησα την βεβαιότητα της Ορθοδοξίας ότι δεν υπάρχει θάνατος. Ήταν η πιο δυνατή εμπειρία που έχω ζήσει από μελλοθάνατο και την έζησα στο Αρεταίειο».

Το δωμάτιο του αγίου Νεκταρίου

Στο δεύτερο όροφο του Αρεταιείου βρίσκεται το δωμάτιο στο οποίο εκοιμήθη, μια μεγάλη μορφή της Ορθοδοξίας, ο πολυαγαπημένος άγιος των Ελλήνων, ο άγιος Νεκτάριος στις 8 Νοεμβρίου του 1920. Όταν εισέρχεσαι αισθάνεσαι δέος και συγκίνηση από την ιερότητα που αναβλύζει ο χώρος ο οποίος έχει μετατραπεί σε μικρό ναό που κοσμείται από εικόνες του Αγίου και αμέτρητα

τάματα πιστών για ανάρρωση των συγγενών τους που νοσηλεύονται στη κλινική. Αξιοσημείωτο είναι ότι πρωταρχικό μέλημα του π. Φιλοθέου ήταν να βρει το κρεβάτι του αγίου, καθώς υπήρχε ένα σύγχρονο στη θέση του. Έπειτα από κάποιους μήνες αναζήτησης μπόρεσε να το βρει σε μια αποθήκη, εν έτει 2008, που ήταν κλειστή τουλάχιστον σαράντα χρόνια. Πρόκειται για μια ιδιαίτερη ευλογία, ειδικά αν αναλογιστεί κανείς, ότι καθημερινά πολλοί πιστοί ξαπλώνουν και προσεύχονται στο κρεβάτι του θαυματουργού αγίου και προσδοκούν για το θαύμα.

Μαθήματα ζωής από τα παιδιά

Επόμενος σταθμός το νοσοκομείο παίδων ‘’Αγία Σοφία’’, ένας χώρος που ακόμα και ο πιο σκληρόκαρδος άνθρωπος «λυγίζει» βλέποντας τα παιδιά – μαχητές της ζωής που αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα υγείας και ανίατες ασθένειες να δίνουν αγώνα ζωής. Παιδιά τα οποία δεν ζητούν πολλά, μονάχα λίγο από το χρόνο μας, μια ζεστή αγκαλιά και μια ανθρώπινη επαφή κάτι που έχει ανεκτίμητη, φυσικά, αξία.

«Ευχαριστώ το Θεό που με αξίωσε να είμαι εδώ κοντά στα παιδιά, τα οποία με διδάσκουν μαθήματα ζωής ώστε να γίνομαι καλύτερος ως άνθρωπος και ως ιερέας. Αυτά τα παιδιά μου δίνουν καρπούς ευλογίας. Όταν τα βλέπω να δίνουν μάχες χωρίς να γκρινιάζουν και χωρίς να λιγοψυχούν, παίρνω δύναμη να αντιμετωπίσω όλες τις δυσκολίες που παρουσιάζονται, αυτά τα παιδιά είναι η πυξίδα και μας δείχνουν το δρόμο να ξεπεράσουμε όλους τους ‘’σκοπέλους’’ που μπαίνουν στο διάβα μας», αναφέρει με συγκίνηση, ο εφημέριος του παρεκκλησίου του νοσοκομείου πατήρ Σωτήριος Σαρρής, ενώ προσθέτει, «προσπαθώ να σταθώ δίπλα στους γονείς, οι οποίοι περνούν μια Σταυροαναστάσιμη κατάσταση, τους δίνω κουράγιο και αγάπη με σκοπό να απαλύνω τον πόνο τους. Αν ο Θεός επιτρέψει να ζήσει το παιδί που δοκιμάζεται, τότε αυτό θα αποτελεί παράδειγμα για τα άλλα παιδιά, θα έχει ένα ‘’μετάλλιο’’ αφού επέδειξε σθένος και καρτερία απέναντι στην ασθένεια. Αν το σχέδιο του Θεού είναι να ‘’φύγει’’ τότε θα μιλάμε για έναν άγιο και θα πρέπει να αισθάνονται ευλογημένοι (οι γονείς) που είχαν αυτό το παιδί».

Ο πατήρ Σωτήριος συμπληρώνει με συγκίνηση, «Το μόνο που ζητούν τα παιδιά από εμάς είναι η αγάπη, το ενδιαφέρον και η προσοχή μας. Ειδικά τα παιδιά που έχουν σοβαρά προβλήματα υγείας, ωριμάζουν πιο γρήγορα από τα άλλα παιδιά και ζητάνε την ασφάλεια, θέλουν να νοιώσουν ότι δεν είναι αποκομμένα, αλλά ενεργά μέλη της κοινωνίας μας. Αυτό βρίσκει απόλυτη εφαρμογή με τη συμμετοχή στο μυστήριο της Θείας Κοινωνίας» και καταλήγει, «Έχω δει πολλές φορές γονείς που

δεν είχαν σχέση με την πίστη, να πλησιάζουν το Θεό και να ψάχνουν καταφύγιο στην Εκκλησία για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα υγείας που περνάει το παιδί τους. Αντίθετα, ενισχύεται η πίστη αυτών που είναι κοντά στο Θεό».

Η ώρα της απελπισίας

Τελευταία στάση στο Γενικό Νοσοκομείο Αθηνών «Γιώργος Γεννηματάς». Στον ιερό ναό των αγίων Αναργύρων μας υποδέχεται με καλοσύνη ο πατήρ Ιωακείμ Ιωακειμίδης, ο οποίος μόλις έχει τελέσει τη θεία λειτουργία, «Ο ιερέας του Νοσοκομείου καλείται να διακονήσει τις ανθρώπινες ψυχές στην πιο δύσκολή τους ώρα, την ώρα του πόνου και της δοκιμασίας, την ώρα της αδυναμίας και της ανησυχίας, έως και της απελπισίας καμμιά φορά. Η βοήθεια προσφέρεται ανάλογα με τις ανάγκες και την δεκτικότητα κάθε ψυχής. Συγκεκριμένα, προσφέρεται με την ιερά Εξομολόγηση, την Θεία Κοινωνία, τις ευχές της Εκκλησίας, τις ακολουθίες στον Ναό, τις επισκέψεις στους θαλάμους, τις συζητήσεις και την βοήθεια σε πρακτικές τους ανάγκες με την συμπαράσταση των εθελοντριών της ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών», σημειώνει ο πατήρ Ιωακείμ και συνεχίζει, «Ο ιερέας του νοσοκομείου διακονεί εκεί που επαναξιολογείται όλη η ζωή του ανθρώπου και ‘‘ανοίγει’’ η καρδιά του. Δεν θα ξεχάσω τις ευκαιρίες εξομολογήσεων και θείας μεταλήψεως που δόθηκαν σε ανθρώπους που υπό άλλες περιστάσεις δεν θα εξομολογούντο και δεν θα μεταλάμβαναν. Ο αδελφός στην εντατική από τροχαίο. Η μητέρα με τις κόρες της στην Εκκλησία του Νοσοκομείου κάθε μέρα να προσεύχονται και τελικά να ζητούν να εξομολογηθούν».

Το κρεββάτι του πόνου

Περπατώντας στους διαδρόμους μας πλησιάζουν συγγενείς των ασθενών και ζητούν από τον πατέρα Ιωακείμ να προσευχηθεί για τους δικούς τους ανθρώπους, «Δεν θα ξεχάσω τις ευχές που άκουσα από ασθενείς: ‘‘Παππά μου να χαίρεσαι τα ιερά σου, να χαίρεσαι τη Βασιλεία σου’’. Ο ιερέας διδάσκεται από τους ασθενείς. ‘‘Πάτερ μου είμαι πάμπτωχη, έζησα μέσα στη φτώχεια αλλά δοξάζω το Θεό και τον ευχαριστώ για όλα παρόλη την αρρώστια μου’’. Ένας άλλος ασθενής μου είχε πει: ‘‘Θα βγω πιο ‘‘πλούσιος’’ από το Νοσοκομείο. Η ασθένειά μου έδωσε τη δυνατότητα να επαναξιολογήσω τη ζωή μου και να πάρω νέες αποφάσεις», ενώ ο κληρικός –προστάτης των ανήμπορων προσθέτει, «Η εξυπηρέτηση του ασθενούς με πραγματικό ενδιαφέρον και αγάπη τον ανακουφίζει και του δίνει κουράγιο και δυνάμεις να αντιμετωπίσει την αρρώστια του. Βλέποντας τον ασθενή σαν εικόνα του Θεού, που ο ίδιος ο Θεός μας τον εμπιστεύτηκε για την πνευματική του φροντίδα, αλλάζουν πολλά πράγματα. Γιατί τί είναι αυτό που ζητούν ιδιαίτερα οι ασθενείς; Λίγη ανθρωπιά, λίγη αγάπη, ένα πραγματικό ενδιαφέρον, έναν άνθρωπο ν’ ακούσει τον πόνο τους, ένα καλό λόγο που μπορεί να έχει μεγαλύτερη δύναμη από το φάρμακο που θα πάρουν» και καταλήγει «Κι’ όταν αυτό το κάνει ο ιερέας

που προσεύχεται και κατεβάζει τη Χάρη του Θεού στον ασθενή, τότε είναι σημαντικότατη η προσφορά του στο χώρο του Νοσοκομείου. Ο ιερέας καλείται να φερθεί στον άρρωστο αδελφό του με τον τρόπο που μας συμβουλεύει ο ίδιος ο Χριστός μας, με αγάπη και κατανόηση, όπως, δηλαδή, θα ήθελε να του φερθούν αν ήταν εκείνος στο κρεββάτι του πόνου».

Τ**ου Συνεργάτη του Διεθνούς Πρακτορείου Εκκλησιαστικών Ειδήσεων «Ορθοδοξία» Αντώνη Μακατούνη .**